

WOESTE WATEREN

WOESTE WATEREN

N . D . F R O S T

Woeste wateren

Eerste druk september 2026

© 2026 N.D. Frost

© 2026 Frost & Flame Publishing

Omslagontwerp voorzijde: RJ Creatives Graphic Services

Omslagontwerp rug, achterzijde & sprayed edges: M.C. Julien Designs

Redactie: Kyra Mind

Decoratieve illustraties gebruikt onder de Canva Content License.

ISBN 978-94-6266-836-2

NUR 332, 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

www.frostandflamepublishing.nl

Triggerwaarschuwingen

Dit verhaal behandelt onderwerpen die door sommige lezers als confronterend kunnen worden ervaren. Voor wie hier rekening mee wil houden, is er achter in het boek een overzicht van de triggerwaarschuwingen opgenomen.

*If I see you again
I will tell you to run
Cause the monster in me will slowly overcome
Overcome – Oceans Divide*

Proloog

Bodie

‘**H**et is gelukt.’

Bodie draaide zijn hoofd opzij en ving de indringende blik van Milo. Zijn hart struikelde in zijn borstkas; een paar tellen was hij sprakeloos. Waakzaam keek hij om zich heen.

Niemand besteedde aandacht aan hen, zo aan de rand van het kamp. Toch verstevigde Bodie zijn greep om het mes terwijl hij geconcentreerd een nieuwe houtkrul van de speer-in-wording af schaafde.

‘Weet hij het al?’ fluisterde Bodie terug.

‘Nee. Nog niet. Dat wilde je toch niet?’

Nee. Zeker niet na wat hij laatst heeft gedaan. Eraan terugdenken was genoeg om zich weer kotsmisselijk te voelen. Toch was het ook een waarschuwing. Als ze door de mand vielen... hij wilde niet weten welk lot hun dan te wachten stond. ‘Onze redding mag niet van hem afhangen.’

Hij was wreed. Onberekenbaar.

Al drie afschuwelijke jaren zaten ze vast op dit eiland en Bodie wist niet hoelang hij het hier nog zou volhouden. De constante angst, de zinloze doden, de nachtmerries, het bloed dat van zijn handen droop... Dit was hun kans. Misschien wel hun enige.

De gedachte dat hij ook Milo zou kwijtraken, was onverdraaglijk. De vorige keer dat ze zich ergens tegen uitspraken, was het kantje-boord geweest – daar getuigden de littekens op hun lichaam nog steeds van.

‘We gaan vanavond,’ zei Milo.

Bodie twijfelde er niet aan dat dezelfde gedachten door zijn hoofd waren geschoten.

‘Vanavond,’ beaamde Bodie.

De rest van de dag kon Bodie aan niets anders denken. Tijdens het avondeten kreeg hij geen hap door zijn keel. Nu had hij daar wel vaker moeite mee – de blikken die ze in de voorraadkamer hadden aangetroffen deden aan kattenvoer denken – maar deze keer was het alsof echt iedere klodder aan zijn huid bleef plakken.

Zodra de zon was ondergegaan, voerden ze hun gebruikelijke taken uit: wapens schoonmaken, munitie tellen, het vuur voeden en de geïmproviseerde speerpunten bijwerken, terwijl anderen de uitkijkposten bemanden en de omgeving in de gaten hielden.

Niemand keek er vreemd van op dat Milo en hij daarna de privacy opzochten, al was er een stilzwijgende afspraak om na zonsondergang het kamp niet te verlaten. Geen van de mannen zat er echter op te wachten om getuige te zijn van intieme handelingen tussen de twee jongste soldaten en hun slaaphutten boden niet veel ruimte, dus ze konden best een tijdje wegglijpen zonder dat dat verdacht was.

In gedachten bleef Bodie dat herhalen toen ze door de poort gingen, al maakte dat de zenuwen die zijn maag lieten klotsen niet minder. Hij greep Milo's hand vast, zodat degene op de uitkijk zou denken dat ze gewoon een plek opzochten waar ze alleen waren. De ademhaling van zijn vriend klonk net zo gespannen als die van hemzelf.

Natte bladeren streken langs Bodies armen terwijl ze de jungle in trokken. Het gegons van insecten omringde hen. In dit oerwoud had Bodie zich nooit op zijn gemak gevoeld. Bij de trektochten door Azië en Zuid-Amerika die hij vroeger met zijn zus had ge-

maakt, was dat anders. Hoewel hij nooit zo onbevreesd was geweest als zij, kon hij er wel van genieten. Hier niet. Hier stond alles hem naar het leven.

Niet alleen zij waren veranderd – het hele eiland wentelde zich in een schaduw die nooit had mogen bestaan.

Zijn binnenste verkrampde. Stug bleef hij doorlopen, hoewel zijn instincten hem opdroegen om terug te keren naar het kamp.

Zijn instincten waren niet betrouwbaar. Niet meer.

Ze volgden het smalle paadje naar links, waar ze achter elkaar moesten lopen. De afgelopen drie jaar hadden ze genoeg hout gesprokkeld om zelfs in het donker de weg te vinden naar de half verwoeste gebouwen, die van een leven getuigden waar zij een einde aan hadden gemaakt.

Een ijl geluid trok langs zijn trommelvliezen.

Voor hem bevroor Milo, waardoor hij tegen hem aan botste. Met een ruk draaide zijn vriend zich om, zijn ogen wijd opengesperd. ‘Ze zijn er,’ fluisterde hij. Zijn stem trilde. ‘Ze komen ons halen. Ze komen ons halen, Bodie.’

Bodie greep Milo’s handen en hield ze stevig vast. ‘Niemand komt ons halen.’ Het lukte hem om de beving uit zijn eigen stem te weren, al groef de angst ook als een wild beest door hem heen. ‘Het was de kreet van een vogel. Kijk me aan, Milo,’ droeg hij hem op toen zijn ogen panisch alle kanten op schoten. Toen hij niet tot zijn vriend door kon dringen, omvatte hij Milo’s gezicht met beide handen en wreef kalmerend met zijn duimen langs zijn huid, terwijl hij zijn gezicht dicht bij dat van Milo bracht. ‘Ik voel dezelfde angst. Maar die slaat nergens op, weet je nog? Het komt door de besmetting. Die kloteziekte waardoor we soms irrationeel reageren. Adem diep in – en weer uit. Er zijn geen schimmen, geen monsters.’

Milo's blik verankerde zich in die van Bodie. Zijn ademhaling werd iets rustiger. Hij greep Bodie bij zijn schouders en kneep zijn ogen dicht. 'Ik haat dit.'

'Ik weet het.' Bodie streek langs zijn gezicht en gaf hem een kus, voor hij zijn voorhoofd tegen het zijne liet rusten. 'Maar we kunnen het aan. Wij, samen.'

Milo haalde diep adem en knikte. De greep op Bodies schouders verslapte en hij liet zijn armen zakken. Beschaamd wendde hij zijn gezicht af.

Bodie kende die schaamte als geen ander. Constant leverden ze een strijd met zichzelf en als ze het onderspit dolven, dan voelde dat als verliezen, als zwakte. Het maakte niet uit hoe vaak je tegen jezelf zei dat je er niets aan kon doen, dat zware gevoel in je binnenste bleef. Het kroop hoogstens diep weg, maar het kwam altijd weer terug.

Milo staarde wezenloos in de verte, waar het duister van de nacht zijn blik opslokte.

Bodie legde een hand tegen zijn wang. 'Kom, we hadden een plan, nu je het communicatiesysteem eindelijk hebt kunnen repareren. We zoeken contact met mijn zus. Ik weet zeker dat zij ons hier vandaan kan halen.'

Een flauw glimlachje spande om Milo's mondhoeken. Hoop blonk in zijn ogen – hoop die op deze plek normaal ongrijpbaar ver weg leek. Voor Bodie was Milo echter altijd een vlammetje geweest dat de hopeloosheid op afstand hield, dat stug bleef branden, hoe dik en zwaar het duister ook werd.

Ergens achter zich hoorde hij een tak kraken.

Bodie liet zijn hand in die van Milo glijden en gaf een kneepje. Hij focuste zich op het gevoel van Milo's huid tegen de zijne, op het koor van cicaden dat hen bij hun voettocht begeleidde.

Hij zou zich niet weer in een maalstroom van angst laten trekken.

Hoofdstuk 1

Sloane

Vanaf een grote kei keek Sloane neer op de ruïnes beneden haar. De helft van de oude stad baadde in het zonlicht, de andere helft kon aan de hitte ontkomen door de schaduw van Huayna Picchu die eroverheen viel. Eerder op de dag hadden ze de berg beklommen en hoewel Sloane het gewend was om veel te wandelen en te klimmen, was het aan de conditie van haar reisgezel te merken dat hij twee jaar geleden gestopt was met basketballen.

Sloane vond het niet erg. Ze had geen haast en was hier zelf al eerder geweest voor een fotoreportage. Het was een van Finns dromen om hier rond te struinen, al leek hij nu vooral te dromen over een makkelijkere zuurstofinname. De lucht was ijler hier, waardoor je sneller buiten adem raakte. Gelukkig ving ze verder geen tekenen van hoogteziekte op. Dat kwam op deze hoogte niet heel vaak in ernstige vorm voor, maar ze had bij haar vorige bezoek gezien dat er wel mensen extra zuurstof toegediend kregen bij de EHBO-post.

Ze keek opzij en nam het gezicht van haar beste vriend in zich op. In zijn blonde baard zaten al wat grijze plekken en ook bij zijn slapen begon hij te verkleuren. Zijn donkerblauwe ogen tuurden naar de stad die honderden jaren geleden was gebouwd. Finn zag er moe maar voldaan uit.

Er was ook nog iets anders, iets treurigs.

Alsof er vandaag een droom vervlogen was.

Sloane gaf met haar knie een zetje tegen de zijne. 'Dit ga je straks allemaal missen, hè?'

'Pff, heus niet.' Hij lachte, maar zijn ogen deden niet mee.

‘Je denkt dat je het niet gaat missen? Of dat je het niet hóéft te missen?’

‘Ik kan heus nog wel reizen als ik getrouwd ben.’

In theorie wel. Sloane zag het alleen niet gebeuren. Niet met Ariadne. Niet alleen weigerde ze zelf op een vliegtuig te stappen: ze zou het ook absoluut niet toejuichen als Finn dat wel deed. Deze trip had ze ook niet leuk gevonden – als het aan haar lag, zagen Finn en Sloane elkaar nooit.

‘Aan je zwijgen te horen denk jij daar anders over.’

Sloane haalde haar schouders op en keek weer naar de vergane stad onder hen. ‘Maakt het uit wat ik denk?’

‘Natuurlijk maakt dat uit. Je bent belangrijk voor me.’ Hij wierp haar een geïrriteerde blik toe.

Sloane onderdrukte een zucht. Ze had geen zin in een discussie. Niet over Ariadne – dat deed hen nooit goed. ‘Je weet dat ik haar net een spin vind. Zodra je helemaal in dat web van d’r zit, laat ze je er niet meer uit. Maar jij ziet dat niet zo en jij houdt van haar, dus het maakt niet uit wat ik ervan denk.’

Een tijd was hij stil. Sloane trok haar tas naar zich toe, ritste hem open en haalde haar veldfles eruit. Pas nadat ze daar een paar slokken van genomen had, antwoordde hij.

‘Ze heeft gewoon geen makkelijk leven gehad.’

En dat was kut voor haar, maar dat maakte nog niet dat je het oké moest vinden dat iemand je iedere beweging probeerde voor te schrijven. Sloane liet zich van de rots naar beneden glijden. ‘Ik hoop gewoon dat je niet al je dromen voor haar opgeeft. Je weet dat zij nooit in een vliegtuig zal stappen om iets als dit te doen. En ja – dat kan je accepteren. Het zien als een offer voor de liefde, of zo.’ Ze keek hem aan. ‘Maar ik heb ook gezien wat het met iemand doet als die naar de maatstaven van een ander probeert te leven.’

Ze dacht aan haar broertje en voelde een steek door haar borstkas trekken.

Finn kwam naast haar in het gras neer en legde een hand op haar schouder. 'Ik snap waarom je dat zegt. En dat het verlies van je broertje...' Hij zweeg even, alsof hij zocht naar de juiste woorden. 'Zijn leven was voorbij voordat hij zijn dromen durfde na te jagen. Maar voor mij is dat niet zo, Sloane. Ik heb vijf jaar allerlei reizen gemaakt. En ik vind het heerlijk – maar ik ben ook benieuwd naar dat andere leven. Stabiliteit. Vastigheid. Een gezin. Noem het... volwassen worden.'

Sloane snoof. Alsof dat betekende dat zij géén volwassen beslissingen nam. Ze had gewoon niets met dat hele huisje-boompje-beestje gedoe. Mannen waren prima om mee op te trekken, maar ze hoefde er echt niet constant één in haar buurt te hebben en aan kinderen moest ze al helemaal niet denken. De gedachte alleen al liet een rilling langs haar rug gaan.

Ze vond haar leven prima zo.

Ze kon gaan en staan waar ze wilde en vond de gedachte dat ze haar toekomst met iemand moest delen en dingen moest afstemmen maar beklemmend. Het was al ellendig genoeg dat ze om de dag haar moeder een bericht moest sturen om te laten weten dat ze nog in leven was. Als het aan haar lag zou Sloane haar woonplaats niet eens verlaten, maar dat ging haar te ver. Om de dag inchecken wanneer ze in de wildernis was, dat was de toezegging die ze met tegenzin had gedaan – en alleen omdat haar moeder al een kind verloren was.

Ze begreep haar angst en wilde die niet erger maken, maar ze ging haar eigen leven ook niet in de ijskast zetten om haar een plezier te doen. Iets waar ze dacht dat haar beste vriend wel toe in staat was.

Ach ja, hij moet het zelf weten.

Misschien lag het gewoon aan haar en was het veel makkelijker om concessies te doen als je op een roze wolk leefde. Iets wat haar in haar drieëndertig jaar nog nooit overkomen was. Ze ergerde zich gewoon veel te snel aan andere mensen – of in het algemeen.

Sloane draaide zich om, greep haar tas en hees die weer op haar schouders. ‘Nou, kunnen die benen van jou nog een wandeling aan of moet ik je dan uiteindelijk terug naar de trein dragen?’

Finn grijnsde, de sporen van hun onenigheid waren alweer opgelost in het niets. ‘Dat dragen klinkt goed.’

‘Ook zonder de garantie dat ik je niet laat vallen?’

‘Hmm.’ Zijn blik dwaalde over het rotsige pad dat tussen de vele oude Inca-gebouwen door slingerde. ‘Je hebt niet echt de reputatie om zachtvaardig te zijn, nee.’

Ze grijnsde terug. ‘Ben blij dat je me zo goed kent.’

Een steentje schoot onder haar voet weg toen ze zich weer in beweging zette en dook over de rand de diepte in.

De sterren fonkelden boven hun hoofden. Hun bezoek aan Machu Picchu lag alweer een week achter hen. Nog een paar dagen, dan zouden ze naar huis terugkeren. Finn zou zich op zijn bruiloftsplannen storten en zij... zij wist nog niet wat ze ging doen. Op zoek naar haar volgende avontuur. De afgelopen jaren had ze een goede naam gemaakt als natuurfotograaf en ze twijfelde er niet aan dat haar mailbox barstte van de nieuwe opdrachten.

Een groot insect vloog brommend voorbij en raakte verstrikt in het tentdoek voor het weer vrijkwam en zijn weg door de nachtelijke hemel vervolgde, over de vier tentjes van mensen die dezelfde gids hadden ingehuurd als zij.

De tent die ze met Finn deelde ritselde. Hij stak zijn hoofd eruit. 'Mijn e-reader is leeg. Mijn powerbank ook.' Hij grimaste. 'Hoe zit het met de jouwe?'

'Die zal zich morgen weer lekker opladen in het zonlicht.' Ze gaf hem een knipoog. Ze vond de powerbank op zonne-energie nog steeds een van de beste uitvindingen van de afgelopen jaren.

'Hij is al leeg?'

'Volgens mij wel, maar je kan kijken of hij nog even meegaat. Geef mij dan maar meteen de satelliettelefoon, dan zal ik braaf luisteren of ma geen noodbericht heeft achtergelaten.'

Een paar tellen later landde de telefoon in het gras naast haar. Ze pakte het robuuste toestel en klapte de antenne uit. Ze drukte op de aan-knop. Zodra het scherm blauwig oplichtte begon er een icoontje te knippen dat aangaf dat het naar een satellietverbinding zocht. Sloane keek er met een half oog naar; ze had haar moeder een paar dagen geleden nog gesproken, dus alles ging vast prima. Zodra ze zag dat ze een gemiste oproep had, ging ze gelijk rechtop zitten. Het was een onbekend nummer en er was een bericht achtergelaten.

Sloane fronste. Ze kon niet bedenken wie er verder zo dringend contact zocht dat het niet kon wachten tot ze terug in de bewoonde wereld was. Het bericht was gisteren achtergelaten, om 8:44.

Ze liet het voicemailbericht afspelen. Er klonk gekraak, gevolgd door een gespannen ademhaling.

'Sloane?'

Sloane kromp in elkaar. Die stem... Het was alsof haar borst samentrok en gewelddadig uit elkaar barstte. Dit... dit kon niet. Nee, ze moest zich vergissen. Onmogelijk. Bodie... Bodie was dood. Al bijna drie jaar. Iemand haalde een wrede grap met haar uit.

Het bericht was afgelopen. Ze had er geen woord van gehoord, de emoties die met een orkaankracht op haar in beukten hadden iedere klank weggeslagen.

Een tijdlang staarde ze naar de telefoon terwijl een ijsklont zich in haar binnenste vormde. Daarna speelde ze het bericht opnieuw af. Bij iedere tel die verstreek was het alsof het ijs zich uitstreekte naar andere organen en die samenkneep.

‘Sloane? Ik – ik ben het. Bodie.’ Zijn stem klonk schrill en hij hijgde zo erg dat het moeilijk was om hem te verstaan.

‘We leven nog. We zijn op een eiland. Pulau Rahsia, heet het. En ik... ze hebben ons voor dood achtergelaten, Sloane.’ Zijn stem brak. ‘Zoveel van ons zijn dood. En – en die nog leven...’

‘Ik hoor voetstappen!’ Het was een andere mannenstem, al even panisch als die van haar broer.

Er klonk een barse stem. Luid gekraak volgde – en daarna was het stil. Doodstil.

Behalve in Sloanes hoofd. Daar resoneerde het bonken van haar hart. *Bodie. Bodie leeft nog.* Ze krabbelde overeind, dook de tent in en duwde de telefoon in Finns handen. ‘Zeg me dat ik niet gek ben geworden.’

Hij keek op vanaf het luchtbed. In het licht van zijn e-reader zag ze de frons tussen zijn wenkbrauwen. ‘Nou, zo kom je wel over.’ Hij duwde zich overeind. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Het voicemailbericht.’

Hij keek haar glazig aan.

Ongeduldig gebaarde ze naar het toestel. Ze wilde weten wat hij ervan dacht als hij het hoorde.

Finn boog zich over het apparaat. ‘Hoe vind ik dat bericht?’

Met een grom viel ze op haar knieën naast hem. Er was geen genieënbrein voor nodig om een satelliettelefoon te gebruiken. Ze rukte het ding uit zijn hand, liet het opnieuw de boodschap afspelen en duwde het tegen zijn oor.

Hij bracht zijn hand naar de hare om het toestel over te nemen. Net toen zijn vingertoppen haar huid raakten, bevroor hij. Zijn ogen werden groot en hij hield zijn adem in.

Haar hart beukte opnieuw tegen haar ribben. *Het is echt. Het is echt, hè?*

Zijn blik schoot naar de hare. Ze las de verwarring, het on geloof.

Zodra het bericht afgelopen was, liet hij zijn hand zakken. Zwijgend, met een onverminderde intensiteit in zijn ogen. ‘Ik... hij leeft nog?’

Zodra ze hem die woorden hoorde uitspreken, sprongen de tranen in haar ogen. In een rap tempo groeide er een brok in haar keel, waardoor het haar niet lukte om antwoord te geven. Hij blokkeerde de snik die zich naar boven probeerde te wurmen. Haar gezicht werd heet, haar lippen beefden.

Het luchtbed kraakte toen Finn zich naar haar overboog. Hij legde een hand op haar schouder. Aarzelend, want Sloane was nooit voorspelbaar geweest als het op emoties aankwam.

Met trillende handen wreef ze over haar gezicht. Ze zag de dronebeelden weer voor zich: het rokende puin na de vliegtuigcrash. Iedereen was omgekomen, had de reporter met een ernstig gezicht meegedeeld. Het vliegtuig was in onherbergzaam gebied terechtgekomen en verschillende pogingen om de lichamen te bergen waren nergens op uitgelopen.

Sloane probeerde te bevatten wat er gebeurd kon zijn. Waren ze met parachutes uit het neerstortende vliegtuig gesprongen? Bodie had verbitterd geklonken. *Ze hebben ons voor dood achtergelaten.*

De woorden bleven door haar hoofd spoken.

Sloane greep het toestel dat op Finns been rustte en belde naar het nummer waarmee haar broer contact had gezocht. Meteen klonk er een scherpe toon, gevolgd door een monotone stem die

haar vertelde dat het nummer niet langer in gebruik was. Vloekend smiet Sloane de telefoon door de tent heen. Het tentdoek ruiste zacht toen het ding erlangs naar beneden gleed. Sloane stond op. 'Ik moet erheen.'

'Wat? Nu? Het is pikdonker en we zitten midden in de rimboe.'

'Ja, natuurlijk nu. Wat denk je zelf, idioot.' Dit ging om haar broertje. Hij was bang, hij was in gevaar. Hij rekende op haar en níets zou haar hier nog een tel langer houden. Ze dook naar buiten en beende naar de tent van de gids. Ze schudde aan de tentstok. 'Jorge! Ik moet weg. Een familienoodgeval.'

Het duurde niet lang voordat ze de rits open hoorde gaan en de gids naar buiten stapte. Jorge keek haar aanvankelijk nors aan, maar zorgen tekenden zich al snel op zijn gezicht af.

'Wat is er aan de hand?'

'Ik ontving een noodoproep van mijn broer. Ik moet terug naar huis.'

Jorge knikte ernstig. 'Zodra de zon opkomt, breng ik je naar een punt waar een terreinwagen je kan ophalen.'

Sloane schudde verwoed haar hoofd. 'Nee. Ik ga nu.'

'Dat brengt je niet sneller terug naar de bewoonde wereld.'

Ze klemde haar kiezen op elkaar.

Achter haar klonken voetstappen. Aarzelend, alsof Finn twijfelde of het wel verstandig was om haar te benaderen. Sloane gaf hem geen ongelijk.

'Je broer zit daar al drie jaar, Sloane. Die paar uur zullen echt geen verschil maken.'

Voor hem misschien niet, voor haar wel. Ze had het gevoel dat ze ontplofte als ze nu niks deed. Ze draaide zich om en boorde haar blik in de zijne. 'En wat vind jij dan dat ik moet doen? Lekker in mijn slaapzak kruipen?'

'Ja. Je hebt je rust nodig. En een helder hoofd.'

'Alsof ik ook maar een seconde zal kunnen slapen!'

‘Ja, dat kun jij.’ Zijn stem kreeg een strenge ondertoon. ‘Jij bent de meest praktische persoon die ik ken. Haal een paar keer diep adem, neem een slok water, stamp een rondje om het kamp om stoom af te blazen... Ik heb er alle vertrouwen in dat je je broer zult vinden. Maar dan moet je wel je hoofd koel kunnen houden. Dat is de reden dat Bodie jou belde, en niemand anders.’

Dat komt doordat hij niemand anders vertrouwt.

Maar Finn had gelijk. Bodie had haar gebeld omdat hij haar wél vertrouwde. Ze kon dat vertrouwen niet beschamen door als een kip zonder kop de jungle in te rennen. Straks brak ze haar been – of erger.

‘Goed.’ Ze draaide zich om naar de gids. ‘Maar morgen wil ik bij het eerste ochtendlicht vertrekken.’

Jorge knikte. ‘Ik zal klaarstaan.’

Na die woorden trok hij zich terug in zijn tent.

De onrust gonsde nog veel te erg door Sloanes lijf om hetzelfde te doen. Ze balde haar vuisten, ontspande ze weer en haalde een paar keer diep adem. Het hielp niet.

Ze liep naar het kampvuur, liet zich daar op haar knieën zakken en begon push-ups te doen. *Eén, twee, drie*. Haar lichaam gehoorzaamde waar haar gedachten dat niet deden. Uiteindelijk zou ze die echter ook naar haar wil buigen. Ze zou doorgaan tot ze te gesloopt was om nog maar iets te denken of te voelen – behalve de verdovende pijn in haar spieren.